

France. V jedro? Pa ne da si slepomišil?

Simon. Morda sem. Išči!

France. Iščem. Človek se obesi, da bi ušel prekletstvu iz davnin. V zanki pasu mu sine poveljano, utelešeno hrepenenje, oči, ki bi se jim izplakal, ustnice, ki bi se jim razodel. Dopolnjenje. Pa si mislil, si mislil?

Simon. Sem mislil svoj rod. Umre naj radevoljno, da se vzbudi v popolnosti.

France. To se pravi, da naj hudič vzame Kranjce, le da bo živela Slava.

Simon. Glej, umeš! In to, potrdi, to vsaj je — moje in ne tuje.

France (se zasmee). Otrok brbljavi. To pa tvoje? Nemško, nemško!

Simon. Dokaži!

France. Herbarta beri!

Simon (plaho). Herbarta, deš, Nemca? Levstik (toplo). Ne da bi te žalil. Ni sem zavisten, a samsvoj sem. In tudi zato, ker sem križ vzel nase in ga nosil v Ljubljani.

* * *

Simon Jozipovič Jenko leži sam v zapadnem delu grobišča v Kranju. Sprejel je cerkveno miloščino, ki se mu je upirala. Ali pa je doživel, preden je legel, kar je v sanjah videl, iskal in imel? Da-li mu je sinilo tisto edino, nerojeno, nikoli živeče lice? Oči, mrzle in mrtve, a sladke do groze, ustnice, trpke kot rana v živem srcu. Oči, da bi se jim izjokal, ustnice, da bi jim dahnil svojo skrivnost. Ali je sinilo? Ko je klical po Človeku, ki prenaša, po bogonoscu in Karonu žalostnih duš in uvelih življenj, ko je sovražil zadnjič: Kalypso, izpusti!

Morda... V trenutju šele, ko mu je ugasla zadnja zavest o zadnji zemeljski tegobi. Zaradi novcev v nogavici, zaradi denarja, ki ni bil njegov...

Romar, romar, romar...

* * *

Dve gomili v naši zemlji pod našim nebom: Francetova, Simonova. V slovenskem Weimarju, v mestu na skali s kipečimi obrisi cerkvenih stolpov. V solneu se svetijo jabolka vrhov, na jabolkih križ, Marija v zvezdah in solnce...

Dve gomili pod našim nebom. Sodobnik moj! Ne bodi mi bridek, ne bodi hudič!

Ne šteji, ne rajtaj! Ljubi! Sezi v gomile, rasti v zvezde! Od tam do tam je naš svet, neskončna dalja. Samó bolest je brezbrežju vredno merilo. In ni je nad našo bolest. Naši bolesti ime pa je — P e s e m. Danes in včera v sevdilj... Konec.

PTICA LJUBEZNI.

TINE DEBELJAK.

Jezus moj
je v mladih dneh
v lončeno ilovico
ptico-rajčico
vdihnil in smeh:
ljubim te, poj!

Ptica poje,
ptica-rajčica,
v nebo naših src ujeta.
»Ljubim, ljubim —«
ptica poje,
ptica-rajčica.

Venomer poje,
poje nam v duši,
vdihnjena v prsteno telo;
pa če ne poje:
trohni nam telo
kot ilovnat lik v suši...

IZ DNA.

TINE DEBELJAK.

Iz dna duše, moj Bog, kličem Te!
Telo mi je padlo med plamene,
kričim iz žareče žrjavice,
moj Bog!

V dnu mojem so vode usahnile —
kje topim naj strasti razpaljene,
moj Bog?

Ko si umiral ob tresku Golgote,
si mislil kaj na moje sle,
moj Bog?

K Tebi vijem roke sklenjene,
v trpljenju duše mučene:
težke krvi odreši me,
moj Bog!